

Η απελευθέρωση της Λήμνου (Μαρία Λαμπαδαρίδου - Πόθου, συγγραφέας)

/ [Πεμπτούσία](#)

“Σήμεραν 3ην πρωίας, άγημα κατέλαβεν αναιμάκτως πρωτεύουσαν Λήμνου, Κάστρον. Η ελληνική σημαία υψώθη εις το Διοικητήριον”.

Πάυλος Κουντουριώτης, 8 Οκτωβρίου 1912.

Το μεγαλοφυές στρατηγικό σχέδιο του Κουντουριώτη ήταν να ελευθερώσει πρώτη τη Λήμνο, για να την χρησιμοποιήσει ως “προκεχωρημένη βάση”. Και η απόβαση στο νησί γίνεται μέσα σε μεγάλη τρικυμία και με καταρρακτώδη βροχή.

Το ιστορικό Θωρηκτό Αβέρωφ

Κάθε χρόνο, σε κάθε επέτειο, λέμε: Σήμερα που η χώρα μας περνά εθνική κρίση. Και κάθε φορά μια καινούρια απειλή προστίθεται. Όμως σήμερα που η κρίση πέρασε σε βαθύτερες υποστασιακές διαστάσεις, είναι ανάγκη να κρατηθούμε από την ιστορική μας μνήμη και από τον τεσσάρων χιλιάδων χρόνων πολιτισμό που γέννησε ο τόπος μας.

Θέλω να μείνω για λίγες μόνο στιγμές στους τυραγνισμένους εκείνους ανθρώπους του νησιού, τους σκλαβωμένους ακόμα ως εκείνη την ώρα, που άρπαξαν ευθύς τις κρυμμένες σημαίες, αυτές που τις φύλαγαν για αυτή την ιερή ώρα. Άρπαξαν τα ελάχιστα κρυμμένα όπλα που είχαν και έτρεξαν να πολεμήσουν μαζί με τους πολεμιστές του Κουντουριώτη, μπροστά, να τους δείχνουν τον δρόμο.

Είναι εκείνοι οι ωραίοι, εκείνοι οι ανώνυμοι, που γράφουν πάντα το πιο ουσιαστικό και το πιο ματωμένο κομμάτι της Ιστορίας, από τη διάσταση του λαού.

Ελάχιστος ο λόγος, που τον μεγεθύνει η ώρα της ιστορικής στιγμής, για να σκεφτούμε ίσως πως το ιερό δώρο της ελευθερίας που μας δωρίθηκε με τη θυσία εκείνων δεν το τιμήσαμε ή και το λησμονήσαμε στην ουσία του.

Θα ήθελα ακόμα να θυμηθώ τα λόγια του Κουντουριώτη, την ώρα που απέπλεε από το Φάληρο με τη ναυαρχίδα του, το θρυλικό θωρηκτό Αβέρωφ, για να πάει να ελευθερώσει τα επί τεσσερισίμισι αιώνες σκλαβωμένα νησιά του Αιγαίου, τα ευλογημένα νησιά” όπως τα ονόμασε ο ποιητής.

“Πλέω μεθ’ ορμής ακαθέκτου και με την πεποίθησιν της νίκης εναντίον του εχθρού του Γένους”, είπε.

Σήμερα έχουμε δεδομένο αυτό το άχραντο δώρο της ελευθερίας. Και στις βασανισμένες μέρες που περνάει η χώρα μας, συμπιεσμένη από εκείνους τους “ντυμένους φίλους” του ποιητή, γίνεται πιο συμπαγής η ανάγκη να κρατηθούμε από την ιστορική μας μνήμη.

Και δεν ξεχνώ πως σαν σήμερα, στα Ελευθέρια του νησιού, έγιναν τα εγκαίνια της Αίθουσας που μου πρόσφερε ο Δήμος Λήμνου, ο Δήμαρχος κύριος Δημήτριος Μαρινάκης. Ένας χρόνος πέρασε κιόλας. Και θυμάμαι την αγωνία εκείνων των ημερών, την αυτο-αμφισβήτηση, αλλά και τη συγκίνηση που έζησα. Η Αίθουσα σήμερα πιστεύω πως έχει γίνει πια κομμάτι της ζωής στον γενέθλιο τόπο μου. Και πάντα θα είμαι ευγνώμων γι’ αυτό.

Φίλοι μου, μια Καλημέρα γεμάτη Αιγαιοπελαγίτικες αύρες!